

на новитѣ въпроси. Той се борѣше съ въпроса: бива ли да слѣе бждащето си съ нея, която му даде новъ животъ.

Повѣя хладенъ вѣтрецъ.

Тя прострѣ ржка да покрие кракътъ, му, който се бѣше развилъ.

— Да си ходимъ, — промълви той.

Тѣ станаха.

Подпирайки се о нейната дѣсница, тръгнаха къмъ болницата.

Далечъ въ алеята край морето се мърна сѣнка на високъ мжжъ. Той бѣше Иоханъ Волфъ. Когато тѣ се извиха къмъ болницата, той се приближи тамъ, гдето бѣха тѣ,

Дълго гледа мѣстото, гдето стояха тѣ. Предъ пейката на която стояха тѣ личаха: накжсани листи отъ кипарисово клонче, прѣснати наоколо; на пѣсъка предъ краката имъ бѣ начертана котва съ синджиръ. Той разбра, че листитѣ бѣха накжсани отъ нея; котвата бѣ издълбана въ пѣсъка отъ него. И когато тѣ се изгубиха отъ негова погледъ — той издигна ржка съ стиснатъ юмрукъ и като че се закачи нѣкому.

Слънцето залѣзе; нощъта нависна въ снишени хоризонти, а той стоеше тамъ и гледаше къмъ нейния прозорецъ.

И когато наоколо стана тъмно — той видѣ, че нейния прозорецъ свѣтна.

И дълго прозорецътъ ѝ свѣти въ тъмната нощъ.

## VII.

Наставаше хубава южна пролѣтъ.

Презъ отворенъ прозорецъ Стойко Габара гледаше какъ настжпва пролѣтъ въ чужди край.

... Пролѣтъта се чувствува навсѣкжде като у дома си, — му мина мисль, загледалъ се въ синето небе и раззеленѣлата се градина.